



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **BIG WIN a. s.**, se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, zastoupen Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 3163/28, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 Af 39/2019-53,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 Af 39/2019-53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 3. 5. 2019 byl žalobce uznán vinným ze čtyř přestupků podle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o hazardních hrách“), za což mu byl uložen úhrnný trest pokuty ve výši 170.000 Kč. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. 26993-3/2019-900000-311, žalovaný zrušil výrok o vině za jeden ze čtyř přestupků a v této části řízení zastavil. Ve zbytku zamítl odvolání a prvostupňové rozhodnutí, včetně výše pokuty, potvrdil.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že ve věci rozhodoval bez jednání, neboť se účastníci řízení nevyjádřili ve stanovené lhůtě. Rozhodnutí žalovaného shledal srozumitelné, přezkoumatelné a neprohlásil je nicotným. K přestupku podle § 123 odst. 2 písm. s) zákona o hazardních hrách uvedl, že v provozovně žalobce nebyl na technickém zařízení v době kontroly zveřejněn čitelným a viditelným způsobem ukazatel délky účasti na hazardní hře. Tento přestupek vyplývá z protokolu o kontrole i z audiovizuálního záznamu, který byl při

ní pořízen. Pro jeho spáchání je nerozhodné, zda technické zařízení ukazatel délky účasti na hře vůbec neobsahuje. K přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách městský soud konstatoval, že provedené důkazy prokazují, že se dne 13. 8. 2018 v kasinu nikde nenacházel na viditelném místě ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře. Žalobcem zjednaná náprava sice snižuje stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání, ne však natolik, aby nedošlo vůbec k naplnění materiální stránky přestupku. K třetímu přestupku pak městský soud odkázal na judikaturu kasačního soudu, z níž plyne, že v kasinu musí být po celou dobu provozu umožněna živá hra současně na všech (nejméně třech) započítatelných stolech živé hry. V provozovně žalobce však byla přítomna toliko jedna servírka. Byla tak vyloučena možnost současné bezodkladné hry na všech kolech štěstí (BIGWIN Magic Wheel). Městský soud neshledal důvodnými ani další námitky, v nichž žalobce správním orgánům vytýkal porušení obecných zásad, libovolný a nadměrný formalistický postup, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, nezohlednění vysvětlení obsluhy provozovny, nesoulad v rozhodovací praxi a nepřiměřenost uložené pokuty.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V prvním stížném bodě namítl, že městský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by s tímto vyslovili účastníci souhlas. Stěžovateli tak nebylo umožněno účastnit se jednání před soudem a předložit veškeré důkazní návrhy, námitky a argumenty směřující k objasnění skutkového stavu. Vůbec mu nebyla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, natož předvolání k jednání. Stěžovatel nevyslovil souhlas s vydáním rozhodnutí bez nařízení jednání a doručení napadeného rozsudku pro něj bylo překvapivé. Byla tak porušena jeho procesní práva a způsobena zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozsudku. V dalších stížných bodech stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávný výklad § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a další vady řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval prvním stížným bodem, ve kterém stěžovatel vytýkal městskému soudu, že mu svým postupem neumožnil účast na jednání před soudem.

[7] Ze soudního spisu k tomu Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud v návaznosti na obdrženou správní žalobu zaslal stěžovateli usnesení, jímž jej vyzval k úhradě soudního poplatku za podanou žalobu (č. l. 27 ve spise městského soudu; doručenka připojena k č. l. 28 v témže spise). O možnosti vyjádřit se k nařízení jednání ve věci, resp. přítomnosti

pokračování

na něm stěžovatel nebyl poučen. Na rozdíl od žalovaného, který byl o možnosti rozhodnout o věci samé bez jednání, poučen písemností založenou na č. l. 28 spisu městského soudu. V návaznosti na to žalovaný vyslovil v přípisě ze dne 9. 9. 2019 souhlas, aby městský soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání.

[8] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 7 As 113/2016-23).

[9] Z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Význam uvedeného článku Listiny základních práv a svobod, resp. práv tam uvedených opakovaně akcentoval Ústavní soud. Z jeho judikatury vyplývá, že pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání. Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání; tato výjimka však musí být vykládána s ohledem na zájmy účastníka řízení restriktivně. Účastníkům řízení svědčí základní právo, dané jim Listinou základních práv a svobod, kterým je právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudem) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jejich přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže proto správní soud přítomnost účastníkům řízení v rozporu se zákonem neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva, dané jim Listinou základních práv a svobod, resp. ústavním pořádkem (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 630/02, ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, a na ně navazující rozhodnutí).

[10] I Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospívá k závěru, že účastníkovi řízení nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, přičemž je třeba restriktivně vykládat podmínky, za kterých není třeba jednání konat. Pokud soud nenařídí jednání, ačkoliv k tomu nejsou splněny zákonné podmínky, zatíží řízení podstatnou vadou, která má za následek nutnost zrušení jeho rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení (viz např. rozsudky ze dne 26. 9. 2014, č. j. 7 Azs 196/2014-29, ze dne 21. 8. 2013, č. j. 7 Afs 69/2013-34, ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004-58, ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003-59, či ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 49/2008-62). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]rávo účastníka řízení na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti se k věci vyjádřit, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.“

[11] S ohledem na výše shrnutý obsah soudního spisu nelze dospět ani v dané věci k jinému závěru. Městský soud svým postupem nepřípustně zasáhl do práva stěžovatele na osobní účast při jednání ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, což má za následek nutnost zrušení jeho rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 7 Afs 350/2016-66). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než zrušit rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1

věta první před středníkem s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na shora uvedené se soud nezabýval dalšími kasačními námitkami, neboť by to za tohoto procesního stavu bylo předčasné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 49/2008-62, a nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 18/04, a ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu